



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 463/2017-121

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Belicom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 188/2007 z 12. mája 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 225/2010 z 9. decembra 2010, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 75/2014 z 24. septembra 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 12. februára 2016, 3. marca 2016, 11. apríla 2016 a 20. júna 2017 doručené podania [REDAKČIA]



Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nakoľko bol porušený článok 46 ods. 1 Ústavy SR ako i článok 6 ods. 1 Dohovoru..., žiada sťažovateľ, aby Ústavný súd SR takto rozhodol:

Najvyšší súd SR uznesením pod sp.zn. 6 Tdo 75/2014 z 24.9.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 09.12.2010, sp. zn. 2 To 225/10 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 12.05.2010, sp. zn. 2T 188/2007 porušil základné právo [REDAKOVANÉ]... zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24.9.2015 sp. zn. 6 Tdo 75/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 09.12.2010, sp. zn. 2 To 225/10 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 12.05.2010, sp. zn. 2T 188/2007 a prikazuje Okresnému súdu Zvolen sp.zn. 2T 188/2007, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

[REDAKOVANÉ]... sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303 €... ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Petra Belicu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Podaním z doručeným na ÚS SR dňa 20.6.2017 chcel sťažovateľ len upresniť ústavnú sťažnosť z 8.4.2016 (doručenú na ÚS SR 11.4.2016) a chcel len poukázať na novú judikatúru, ktorá súvisí s vecou a bola vydaná až po podaní ústavnej sťažnosti 8.4.2016.

Sťažovateľ len upriamuje pozornosť váženého ÚS SR na konštantnú judikatúru, podľa ktorej na zákonný dôvod premlčania musia súdy ex offio prihliadať bez ohľadu na to, či ju sťažovateľ podá alebo nepodá. Súdy v napádaných rozhodnutiach tak nekonali.

Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti z 8.4.2016 (doručenej na ÚS SR 11.4.2016) už zaoberal inštitútmi premlčania a amnestie (najmä na str. II a str. 15 ústavnej sťažnosti z 8.4.2016), sťažovateľ len (niekde aj opakovane) uvádza nasledovné:

Rozsudkom ČSSR - OS BB č. 3T 268/1984 z 18.12.1984 touto krivdou a nespravodlivosťou, ktorú sťažovateľovi privodil a spôsobil spoluväzeň odsúdený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Tento rozsudok OS BB z 18.12.1984 sp. zn. 3T 268/1984 je tak absolútne nepoužiteľný a nemôže sa zarátavať do zásady „tri krát a dost.“

Naviac ide o rozsudok bývalej neexistujúcej Československej republiky, ktorá už zanikla aj so svojim právnym systémom právnych predpisov (vrátane TZ 14P/1964 Zb.),

ktoré by už aj z tohto pohľadu nemali byť prenášané a používané v podstate v politicky a sociálne spoločensky inom zriadení a inej republike so zákonmi a princípmi podľa článku 1 ods. 1 ústavy SR - Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Nepoužitelnosť rozsudku OS BB z 18.12.1984 sp. zn. 3T 268/1994 je daná aj v tom, že po zmenách, ktoré nastali po roku 1989 v celej Európe i vo svete už nie je ČSSR, pričom uvedeného odsúdenie č.k. 3T 268/1984 rozsudkom pochádza z už neexistujúcej bývalej ČSSR a neobstojí ani popri amnestii Prezidenta ČSSR z 1.1.1990 a inštitútoch premlčania veci č.k. 3T 268/1984 ešte za účinnosti starého tr. zákona č. 140/1961 Zb, a to: § 67 ods. 3 písm. b, tr.zák. premlčanie trestného stíhania, § 68 tr. zák. premlčanie výkonu trestu, § 69 tr.zák. zahľadanie odsúdenia - sa použitie odsúdenia č.k. 3T 268/1984 na aplikáciu zásady tri krát a dosť podľa § 47 ods. 2 tr. zák. (nového č. 300/2005 Z.z.) rozsudkom slovenskej republiky OS Zvolen č.k. 2T 188/2007 z 12.05.2010 javí nepriliehavé a irelevantné v požiadavkách a najmä v podmienkach demokratického právneho štátu podľa čl. 1 ods. 2 a nasl. Ústavy SR.

Pričom túto argumentáciu potvrdzujú a preukazujú aj nižšie uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR v súvislostiach s premlčaním tr. činov a pod. napríklad: nálezy č. PL.ÚS 9/2013 z 10.9.2014, č. III ÚS 29/2015 - 68 z 18.02.2015, uznesenie NS SR č. 4To/6/2016 zo 6.2.2017, rozsudok č. 5Tdo/33/2013 z 11.12.2014 a pod. Ďalej rozsudok č. 2Tdo/v19/2015 z 28.2.2017, PL.ÚS 22/2006, I. ÚS 17/99, 5 Sz/20/2010, II.ÚS 140/2010, IV. ÚS 95/2010, I.ÚS 302/2015 a pod., ktorými okrem iného uviedli, že: obvinený nemá zákonom uloženú povinnosť uplatniť námietky premlčania, ale taká povinnosť a úlohy vyplývajú súdy preskúmať okolnosti premlčania to je aj použitia veci č.k. 3T 268/1984 čo v prípade sťažovateľa však všeobecné súdy v napádaných rozhodnutiach neučinili: 2T 188/2008 OS Zvolen, 2 To/225/10 KS BB, 6Tdo/75/2014 a ani v 6Ndt/15/2011 NS SR.

Sťažovateľ uvádza, že jeho podanie doručené na ÚS SR 20.6.2017 podal len na podporu jeho ústavnej sťažnosti z 8.4.2016 (doručenej na ÚS SR 11.4.2016) s poukazom na rozsudok OS BB z 18.12.1984 sp. zn. 3T 268 1984 - amnestia, premlčanie od. r. 1984... atď' čo OS Zvolen k.č. 2T 188/2017 vôbec neriešil.

Hoci v ústavnej sťažnosti z 8.4.2016 (vedenej pod sp. zn. Rup 1525/2016) je už táto argumentácia zrejmá, že senát KS BB mal pomer k veci od rokov 2007 2Tpo/4/2007 až do 2To/225/10 a nemal o odvolaní konať.

*Ústavný súd SR vydal celý rad ďalších nálezov ktoré potvrdzujú aj argumentáciu sťažovateľa, vrátane PL.ÚS 106/2011 (Zákon č. 428/2012 Z.z.), II. ÚS 285/2014 z 13.8.2014, 4Tost/10/2014 uznes. NS SR zo 22.7.2014 atď. Na ďalšie nálezy a rozhodnutia ÚS SR NS SR citované poukazuje sťažovateľ aj podaní z 20.6.2017.*

*V podaní sťažovateľa z 20.6.2017 sú uvedené spisové značky nálezov ÚS SR aj NS SR týkajúce sa premlčania trestných činov vražd atď. za 10 rokov.*

*Potreba úspešnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa z 8.4.2016 (doručená na ÚS SR 11.4.2016) je daná najmä s poukazom aj na súčasné porušenia ústavných požiadaviek - princípy právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ods. 2 ústavy popri porušení čl. 46 ods. 1 čl. 17 ods. 2 čl. 50 ods. 5, 6 úst. a čl. 6 ods. 1 čl. 7 ods. 1 Dohovoru pretože OS Zvolen, ani KS BB ani NS SR totiž tieto súvislosti a požiadavky vôbec neskúmali a neriešili... ani nevyužili možnosť a povinnosť preskúmať trestnosť činu v rovine premlčania použitia odsúdenia - rozsudkom ČSSR OS BB na jeho použitie a aplikáciu 3x a dosť podľa § 47 ods. 2 tr. zákona. Rozsudkom OS Zvolen, ktorý vôbec v rovine premlčania neskúmal ani neriešil ani amnestiou prezidenta ČSSR z 1.1.1990 amnestovanú vec 3T 268/1984.*

*Sťažovateľ v dovolaní voči uzneseniu KS v BB z 9.12.2010 sp. zn. 2 To 225/2010 vyslovene uviedol nespravodlivé odsúdenie 3T 268/1984 a aj skutočnosť o amnestii aj o zahladení...pričom NS SR senát 6Tdo/75/2014 v uznesení sa tým ani len nezaoberal.*

*Predseda senátu NS SR 6 Tdo p. JUDr. Michalík, p. JUDr. Hudák totiž mali v roku 2011 k dispozícii celý spis 3T o sťažovateľovej námietke na odňatie veci obnovy konania KS v BB. Uznesenie toho istého senátu 6Not a 6Tdo a v 6Tdo/75/2014 z 24.9.2015 a v 6Ndt/15/2011 - uznesenie z 13.12.2011 nemohol zo spisu 3T 268/1984 nevedieť a v jeho ďalšom konaní totožných členov senátu aj v konaní o dovolaní 6Tdo/75/2014 poznajúc vec a aj spisy 3T 268/1984, že mal úlohu preskúmať aj časové okolnosti v rovine inštitútov premlčania a aj amnestie Prezidenta z 1.1.1990 v rovine úloh a povinností podľa §396 ods. 4 Tr. por. § 1 a nasl. § 7 ods. 1 Tr. por., čomu sa senát 6 Ndt a 6Tdo však vyhol aj v konaní o námietke uznesením 6Ndt/15/2011 z 13.12.2011 a aj v konaní o dovolaní 6Tdo/75/2014 z 24.9.2015 pričom (na rozdiel od senátu 6Tdo - 6Ndt) iné senáty a trestno - právne kolégium NS SR a Ústavný súd SR zhodne s právnymi závermi konštatujú skutočnosť, že obvinený nemá zákonom stanovenú povinnosť uplatniť námietku premlčania ale že sudca*

*a súd má zákonom stanovenú povinnosť aplikovať ustanovenia o premlčaní trestnosti činu, ak taká skutočnosť nastane.*

*Nespravodlivé a krivdy plné odsúdenie 3T 268/1984 aj amnestované aj fikcia k.č. 71/1991 (atď) nie je premlčané na a proti použitiu ho na zásadu „tri krát a dost“ (§ 47 ods. 2 TZ) rozsudkom OS Zvolen č.k. 2T 188/2007, pričom časový rozdiel je až 34 rokov (1984 - 2010 - 2017, a to na rozdiel od celého radu vražd ktorú sú tzv. premlčané za 10 - 13 rokov podľa § 219 ods. 1 TZ a § 67 ods. 1 písm. b) TZ (140/1961 Zb.)*

*Sťažovateľ má za to, že tak konaním namietaných súdov v namietaných rozhodnutiach tak došlo jednoznačne k porušeniu záruk a princípov podľa čl. 10 ods. 1, 2 Ústavy SR.*

*Všeobecné súdy v namietanej veci v pôvodnom konaní, totiž vôbec napr. neriešili - nepreskúmali nerozhodli napr. o pribratí znalcov - lekárov (psychológov a psychiatrov) na vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa, hoci až dňom 8.11.2007 na základe návrhu OP Zvolen na aplikáciu zásady 3x a dost OS Zvolen sp.zn. 2T 188/2007 vedel, že mne hrozí uloženie výnimočného trestu min. 25 rokov, pričom z ust. § 47 ods. 1, 2 tr. zák. vyplýva aj požiadavka pre súd na tzv. komplexné zhodnotenie osobnosti páchatela, a to len z hľadiska a závermi lekárov znalcov vid' judikatúru NS SR r.č. 32/2007, r.č. 33/2007, r.č. 52/2007 podľa zákona č. 576/2009 Z.z. účinného 1.1.2010.*

*Zároveň vo vzťahu k použitiu odsúdenia rozsudkom ČSSR OS BB č. 3T 268/1984 nepreskúmal všeobecne žiadne skutočnosti - okolnosti ktoré boli a sú hodné osobitného zreteľa, pričom tieto úlohy súdu vyplývali priamo z dikcie ustanovenia o zásade 3x a dost v §47 ods. 2 tr. zák. (v znení účinnom modifikovanom zákonom č. 576/2009 Z.z.) amnestia prezidenta ČSSR zo 1.1.1990, fikcia r.č. 71/1999, 1Pp/35/1991 OS Trnava.*

*Preskúmanie premlčania odsúdenia 3T 268/1984 aj význam zahľadania - neprípustnosť použitia - týmito okolnosťami sa namietané rozhodnutia vôbec nezaoberali.*

*Ustanovenie §67 ods. 3 písm. b) TZ (140/1961 Zb.) do roku 2010 od r. 1984 - 3T 268/1984 k sp. zn. 2T 188/2007 na OS ZV išlo o dobu minimálne 26 rokov, a sťažovateľ pritom nebol odsúdený ani potrestaný za žiadny z trestných činov uvedených v § 47 ods. 2 TZ.*

*Pričom zo stanoviska NS SR č. 54/2005 z 19.12.2005 o. i. vyplýva že súd nemusí prihliadať na odsúdenia pred 1. septembrom 2003 ak by mimoriadne okolnosti...*

*a neprimerane prísny trest, OS Zvolen, KS BB, NS SR v prípade sťažovateľa aj túto významnú okolnosť obišli a vôbec neskúmali žiadne požiadavky v rovine okolností - udalostí hodných osobitných zreteľov. Na podporu správnosti svojej argumentácie poukazuje sťažovateľ na uznesenie NS SR z 22.10.1992 sp. zn. 5 Tz 99/92, 54/2005 z 19.12.2005.»*

## II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Sťažovateľ kvalifikovane zastúpený advokátom „v doplnení sťažnosti“ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu špecifikovaných v bode 1. Okrem toho namieta aj iné práva v jeho predošlých podaniach, ale vzhľadom na to, že ústavný súd je viazaný petitom sťažnosti (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) a v konaní je právne zastúpený advokátom, ústavný súd sa ostatnými právami, ktorých porušenie v sťažnosti namieta, nezaoberal.

5. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy

vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

**K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (na súdnu ochranu, pozn.) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (na spravodlivé súdne konanie, pozn.) rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 3/2009 z 13. apríla 2010**

7. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, resp. ak ústavný súd v tej istej veci koná.

8. Ústavný súd v posudzovanej veci zistil a vo výzve na doplnenie sťažnosti to aj výslovne uviedol, že o jeho podaní vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam ústavný súd už konal, resp. rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 192/2011 z 12. mája 2011, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu a uzneseniu krajského súdu uvedenými v bode 1. Toto uznesenie uvádza v sťažnosti aj sťažovateľ (doručené mu bolo 23. mája 2011, kedy nadobudlo aj právoplatnosť, pozn.).

9. Z tohto dôvodu ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť ako neprípustnú odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde bez toho, aby sa bližšie zaoberal jeho námietkami v bode 2, pretože boli už predmetom skúmania ústavným súdom, a tak na tieto závery v už citovanom uznesení plne odkazuje.

**K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (na súdnu ochranu pozn.) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (na spravodlivé súdne konanie pozn.) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 75/2014 z 24. septembra 2015**

10. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených v sťažnosti vo vzťahu k označenému rozhodnutiu najvyššieho súdu a zistil tieto relevantné skutočnosti, ktoré boli východiskom pre jeho rozhodovanie:

11. Dovolanie proti druhostupňovému rozhodnutiu, ktorej sa týka aj sťažnosť podaná ústavnému súdu, sťažovateľ založil prevažne na argumentácii totožnej s odôvodnením sťažnosti, teda na tvrdení, že u sťažovateľa neboli splnené podmienky na aplikáciu zásady „trikrát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona, a preto považuje rozhodnutie najvyššieho súdu za nezákonné a nespravodlivé. V tejto súvislosti poukazuje aj na rôznu judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu, ktoré vyslovovali v obdobných prípadoch porušenie práv iných sťažovateľov, a ktorú v takom rozsahu neuvádzal v dovolaní, resp. jej doplneniach, čiže nemôže sa dovolávať spravodlivosti na ústavnom súde, pretože bol to práve najvyšší súd, ktorý ich mal predovšetkým skúmať (sťažovateľ však túto možnosť nevyužil, resp. využil ju len minimálne, pozn.).

12. Sťažovateľ teda porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru opätovne videl v skutočnosti, že najvyšší súd sa nezaoberal jeho argumentáciou vyvracajúcou možnosť aplikácie zásady „trikrát a dost“ a nedal mu žiadnu odpoveď na jeho námietky, že jeho trestné činy spáchané ešte za bývalého „Československa“ boli amnestované, a teda sú už premlčané. Všeobecné súdy na tieto skutočnosti vôbec neprihliadali a ani mu nijako nevysvetlili, prečo tieto argumenty

neskúmali, aj keď ich v dovolaní uviedol. Okrem toho nepreskúmali okolnosti, ktoré boli a sú hodné osobitného zreteľa na zníženie jeho trestu

13. Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

14. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované

so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

15. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), vyslovenia porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

16. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

17. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď konaniu pred najvyšším súdom a jeho napadnutému rozhodnutiu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Sťažovateľ svoje dovolanie oprel o dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b), c), e) g) h) a i) a § 374 ods. 3 Trestného poriadku a hoci mu najvyšší súd nedal priame odpovede na všetky jeho námietky uvedené v bode 2, uznesenie najvyššieho súdu v žiadnom prípade nie je podľa názoru ústavného súdu arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

18. Ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľa, ako aj napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj prílohy k sťažnosti a zistil, že sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

Najvyšší súd dovolanie posúdil tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nezistenie opodstatnenosti uplatnených námietok podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Z obsahu rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 188/2007 z 12. mája 2010 uznaný za vinného v bode 1 zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a v bode 2 z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený podľa § 188 ods. 1, § 47 ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 a § 38 ods. 7 Trestného zákona na súhrnný, úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a bol mu tiež uložený trest prepadnutia veci kuchynského noža. V jeho prípade išlo o opakované trestanie za skutky, za ktoré bol odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 79/1983 z 18. júla 1983 na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov, pričom tento trest bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5 T 144/1983 z 9. januára 1984, ktorým mu bol uložený súhrnný a úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, a rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 T 268/84 z 18. decembra 1984, ktorým bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov, pričom z výkonu tohto trestu odňatia slobody bol 2. mája 1991 uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 1 Pp 35/1991 podmienene prepustený na skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov.

19. Najvyšší súd najprv v úvode odôvodnenia uznesenia uviedol dovolacie námietky sťažovateľa na s. 2 a časť na s. 8, zhrnul obsah vyjadrenie prokuratúry (s. 8) a svoje závery oprel o príslušné ustanovenia Trestného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2011, ktoré aj citoval (s. 9 a s. 10). Najvyšší súd sa potom vyjadril aj k jednotlivým dovolacím námietkam sťažovateľa – na s. 11 k námietke o nezákonnom zložení senátu krajského súdu, resp. sudcu, ktorý mal byť vylúčený – § 371 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku, na s. 12 až s. 15 k údajnému porušeniu jeho práva na obhajobu podľa písm. c) tohto ustanovenia a v závere sa vyjadril aj k námietke týkajúcej sa dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ako aj k ďalším námietkam sťažovateľa, keď uviedol:

«Čo sa týka ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho dikcie je zrejmé, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietať výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytykať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Tak ako bolo naznačené už skôr, daná úprava teda výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam, čo znamená, že v dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutku, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania ako ani správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t.j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Pokiaľ ide o podané dovolanie, tak tu obvinený [REDAKOVANÉ] - a to v prevažnej väčšine svojich námietok - napáda jednotlivé skutkové zistenia súdov oboch stupňov, spochybňuje nimi ustálený skutkový stav, vytyka neúplnosť či iné nedostatky vo veci vykonaného dokazovania, pričom až od týchto skutočností následne odvíja svoje závery o nesprávnej právnej kvalifikácii posudzovaného konania (a od tejto potom napokon aj údajne nesprávne uložený trest). Podľa názoru obvineného bol totiž skutok 1/ obžaloby nesprávne kvalifikovaný ako zločin lúpeže, keďže mal byť z neho oslobodený, príp. mal byť kvalifikovaný len ako priestupok resp. trestný čin vydierania alebo výtržníctva, a z toho dôvodu neprichádzalo preto do úvahy v jeho prípade ani použitie zásady „trikrát a dost“ v zmysle § 47 ods. 2 Tr. zák.

Najvyšší súd má však za to, že tak ako boli oba skutky ustálené súdmi nižšieho stupňa (tieto skutkové zistenia sú pre dovolací súd záväzné), zodpovedajú tieto všetkým znakom - tak subjektívnym ako i objektívnym - skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.,

*a teda právne posúdenie vykonané konajúcimi súdmi treba považovať za správne a súladne so zákonom.*

*V prípade obvineného bolo tiež potrebné vzhľadom na jeho predchádzajúce odsúdenia aplikovať ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. (tiež s poukazom na § 437 ods. 5 Tr. zák.), a teda ani tu sa nedopustili súdy žiadneho pochybenia, keď ani jeden z dôvodov uvádzaných v danej súvislosti obvineným nie je relevantný.*

*Tak ako pritom správne poznamenala už prokuratúra v rámci svojho vyjadrenia k podanému dovolaniu, na samotnú výmeru ukladaného trestu pri použití zásady „tri krát a dosť“ v podstate nemali žiaden vplyv ostatné - inak rovnako správne - použité ust. § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 a § 38 ods. 7 Tr. zák.»*

20. Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu na s. 17, ktoré ústavný súd preskúmal (nepotreboval citovať podrobnejšie aj jeho úvahy uvedené na s. 11 až s. 15, pretože sú dobre sťažovateľovi známe, pozn.), je podľa ústavného súdu zrozumiteľné a jasné, obsahuje vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Trestného poriadku a jeho závery k jednotlivým dovolacím dôvodom kvalifikuje ústavný súd ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy, tvoriace tak dostatočnú oporu výroku prijatého rozhodnutia. Uznesenie najvyššieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

22. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017